

Júlia

Világszerte Nr. 1

Sandra Marton

Sértett ártatlanság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

©Sandra Marton, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 606. eredeti címe: *The Ruthless Caleb Wilde* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 606. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-340-6

• *Kép*: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó*: dr. Bayer József
- *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix
- *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Caleb Wilde igyekezett úgy tenni, mint aki remekül szórakozik.

De hiába volt a kedvenc városában, New Yorkban, ráadásul egy igen trendi klubban, melyet mindenki ismert – annak ellenére, hogy még cégtábla sem volt az ajtó fölött –, mégis halálra unta magát.

Vagy lehet, hogy csak álmos? Mindenesetre egyik ásítást nyomta el a másik után, pedig a zene annyira hangosan szólt, hogy a DJ-pulttól legtávolabb eső karzaton is alig lehetett megmaradni.

Az alkoholra aligha foghatta az álmoságát, mert ezt az egy pohár whiskyt szopogatta egész este, amit most is a kezében tartott, és a meghívottakat sem vádolhatta azzal, hogy nem elég érdekes emberek.

Az ügyfél, aki miatt Caleb iderepült, a negyvenedik születésnapját ünnepelte, és mivel kellőképpen vagyonos és fontos ember volt, a tiszteletére összegyűlt a pénzvilág összes ismert alakja: bankárok, fedezetalap-kezelők, üzletemberek, de képviseltették magukat a hollywoodi sztárok, valamint az európai királyi családok is. Utóbbiak ugyan csak második vonalbeli hírességekkel, de azért mégiscsak... És persze rendkívül gazdag volt a kínálat gyönyörű nőkből.

Igen ám, de Caleb túl fáradt volt még ahhoz is, hogy ezt a kínálatot értékelje.

Hajnal óta talpon volt. Reggel hétkor már találkozott az egyik ügyfelével Dallasban, tízre a Wilde-ranchra várták a testvérei, majd a család magángépeivel irány New York! Délután találkozott egy italla a születésnapossal, majd együtt vacsorázott egy régi kollégájával. És most itt van...

Caleb elfojtott egy újabb ásítást. Kis híján álltában elnyomta a buzgóság. Miért is kellett idejönnie?

Nos, leginkább udvariasságból döntött úgy, hogy megjelenik a bulin. Meg kíváncsiságból.

Caleb az ajkához emelte a poharát. Túl nagy meglepetés eddig nem érte. A tapasztaltak tökéletesen megfeleltek az elvárásainak.

A galériáról, ahová mindjárt a házigazda üdvözlését követően felmenekült, nagyszerűen beláthatta a termet és a táncparkettet. Láta a DJ-t is a túldimenzionált pultja mögött. Meg a villódzó fényeket. Az izzadságtól fénylő, vonagló testeket. A sok bomba nőt, akik a pillantásukból ítélve mind szívesen megismerkedtek volna vele.

De ebben nem volt semmi új. Caleb a génjeinek köszönhetően ezt a felfokozott érdeklődést, a nagy vérkeveredésnek, mely egzotikus megjelenést kölcsönzött neki. Norvég és olasz felmenői mellett ugyanis indián ősökkel is büszkélkedhetett. A húgai, Jaimie, Lissa és Emily állandóan cikiztek is Calebet és fivéreit az ájult hódolat miatt, amivel a hölgyek körülvették őket.

Szóval ez a klub igencsak alkalmas volt vadászterületnek, a férfi azonban nem vágyott prédára. Arra meg aztán pláne nem, hogy préda legyen. Mindjárt az első nő, akivel szembetalálkozott a teremben, nagy szempilla-rebegtetés közepette megkérdezte Calebtől, hogy ő a híresek vagy a gazdagok közé tartozik-e.

– Ó, én csak egy texasi gazdálkodó vagyok – felelte a férfi, így sikerült gyorsan megszabadulnia a szőkeségtől. Pedig valójában híres is volt, meg gazdag is. Már ha a hírest a jogász- és a pénzvilágra vonatkoztatjuk.

Ránézett az órájára, és elhatározta, hogy legfeljebb fél óra múlva megkeresi a házigazdát, és érzékeny búcsút vesz tőle arra hivatkozva, hogy holnap reggel tárgyalása lesz Dallasban.

– ...uram?

Csak ennyit hallott az elképesztő hangzavarban. Caleb megfordult, és a háta mögött álló nőre bámult. Egész helyes lány volt. Magas, csinos, szőke, kék szemű. Csak Caleb ízléséhez képest kicsit túl sok volt rajta a smink.

A lány közelebb hajolt, és ő is feléje mozdult, hogy jobban hallják egymást, aminek következtében a szép ismeretlen melle a férfi karjához ért. Csak egy futó érintés volt, mert a lány villámgyorsan elhúzódtott, de még így is felért egy áramütéssel.

Caleb érdeklődése éledezni kezdett.

A lány megint mondott valamit, de ő ismét nem értette. A pillantása elkalandozott kissé: a lány arcáról a testére tévedt. Miféle ruha ez? Már ha egyáltalán ruhának lehet nevezni valamit, amiben ilyen kevés anyag van. Az biztos, hogy kék vagy fekete, és furcsán csillámlik. Vagy ez csak a fények játéka? Ráadásul úgy tapad rá, mintha hozzá lenne ragasztva, és a kivágás is elég nagyvonalúra sikeredett.

Caleb meglepetésére a fáradtsága egy csapásra eltűnt. Az agya ismét működni kezdett, méghozzá gőzerővel. Rámosolygott a lányra, aki nem mosolygott vissza.

– A nevem Caleb – mondta jó hangosan. – Az ön nevét sajnos nem értettem.

– Mivelhogy nem mutatkoztam be. – A lány megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Miért szólított meg, ha nem akar ismerkedni? – kérdezte meg erre Caleb abban a stílusban, ahogy a bírósági tanúkat szokta elbizonytalanítani.

– Mert azért fizetnek, hogy megszólítsam – hangzott a mogorva válasz.

– Ó! De legalább őszinte... Nos, én is az leszek. Soha életemben nem fizettem még...

– Nem ön fizet, hanem a klub. És azért, hogy megkérdezzem, mit óhajt inni. Én ugyanis pincérnő vagyok, *uram*. Különben soha az életben nem szólítottam volna meg, elhiheti.

Caleb csak pislogott. Utoljára ötödik osztályban koppant ekkorát, amikor egy Carrie nevű kislány kikoszarazta.

Akár dühbe is gurulhatott volna, de inkább ámulatot érzett. Csodálta a lány bátorságát. Ezzel a testtel és ezzel az arccal valószínűleg több tucat tisztességtelen ajánlatot kapott ma este, és nyilván elege lett.

Ami pedig a ruhát illeti... Caleb egyetemista éveiben ragaszkodott ahhoz, hogy önfenntartó legyen, ezért maga is sokat pincérkedett, és pontosan tudta, hogy minden efféle bárban előírják, mit kell viselniük az alkalmazottaknak. A férfiaknak fekete nadrágot, fehér inget, csokornyakkendőt, a nőknek pedig többnyire fehér, a kelleténél legalább egy számmal kisebb blúzt és fekete miniszoknyát, mely épphogy takarja a bugyit. Ha valaki nem tartotta magát ehhez, gyorsan utcára kerülhetett.

Caleb jól tudta ezt, és megértette a lány indulatát, ugyanakkor azon a véleményen volt, hogy nem kezelhetik utolsó szoknyapecéerként, ha egyszer semmi rosszat nem csinált. Ezt meg is mondta a pincérnőnek.

– Vagyis nem kér semmit inni? – tudakolta hűvösen a szőkeség.

– Ördöge van. Nem kérek. – Azzal Caleb hátat fordított neki, kiitta a whiskyjét, és tovább figyelte a lent vonagló tömeget.

Sok változás nem történt odalent, legfeljebb a villódzás lett szaggatottabb és a mozdulatok kétértelműbbek. Némelyik vendég olyan táncot lejtett, amely Caleb szerint vízszintesen sokkal nagyobb hatást kelthetett volna.

Most már ki tudta szűrni a személyzet tagjait. A fiúk szűk fekete nadrágban voltak, csupasz felsőtesttel, de csokornyakkendőben. A lányok ugyanabban a sötét, kivágott, aligruhában, mint az imént megismert szőke. De egyikük sem volt olyan csinos. Vagy talán a méltóság, a tartás hiányzott belőlük, ki tudja?

A lány különben nagyon jól felismerhető volt feltűzött hajkoronájáról, és Caleb azon kapta magát, hogy a pillantása követi őt mindenfelé.

A pincérnő a táncparkett melletti asztalokhoz közeledett. Az egyik asztal mellől felállt egy fickó, aki mondott neki valamit, majd nevetve megpróbálta átölelni. A lány ügyesen kisiklott a karjából és odébbállt. Kicsivel később, amikor egy teli tálcaival egyensúlyozott a tömegben, és egy részeg alak belecsípett a fenekébe, olyan ügyesen fúrta bele tűhegyes cipősarkát a pasas lábába, hogy egy csöpp ital nem sok, annyi sem ömlött ki a poharakból.

Caleb nagyokat mosolygott magában. Ez igen! Ez a lány aztán tud vigyázni magára!

Igen ám, de a megtaposott részeg követte a pincérnőt, és miután a szőkeség letette a tálcat, beszorította egy sarokba, és mondott neki valamit. A lány a fejét rázta, de a tolakodó alak tovább beszélt, és... megfogta a mellét!

Caleb már nem mosolygott. Nyújtogatta a nyakát, hogy jobban lásson, de egyszerre sokan

áramlottak abba az irányba, és eltakarták előle a lányt és molesztálóját.

Aha... Megvan! A lánynak sikerült valahogy ellöknie támadóját, és éppen a személyzeti ajtó felé igyekezett. A pasas azonban a nyomában volt. Megragadta a csuklóját, magához rántotta, és belemarkolt a fenekébe.

A pincérnő védekezett, de hiába. A zaklató túl nagydarab volt, túl izmos, és feltehetően túl részeg. És a keze már a lány lába között járt...

Calebet előntötte a harag. Hát senki nem látja odalent, mi történik? Senki nem veszi észre, hogy ez nem játék, hanem azt a szegény lányt mindjárt megerőszakolják?

Ellökte magát a korláttól, a poharát letette a legközelebbi asztalra, és lerohant a lépcsőn. De vajon hová tűnt a pincérnő?

Egy méter kilencven centiméteres magassága ellenére Caleb hiába ágaskodott a hullámzó tömegben, sem a lányt, sem a támadóját nem látta a személyzeti ajtó mellett, ahol az imént dulakodtak.

Annál jobb! Ezek szerint mégis közbelépett valaki, és megmentette. Vagy a pasi belátta, hogy hiába próbálkozik, és visszavonulót fűjt. Vagy talán...

Caleb szitkozódva startolt el az ajtó irányába. És amikor kinyitotta, beigazolódta a balsejtelmei. Az ajtó nem a konyhába vezetett, hanem egy rosszul megvilágított raktárfélébe, ahol nem volt senki, csak a szőke lány a falhoz szorulva, meg a nagydarab pasas. Caleb fennhangon megkérdezte, mi folyik ott, mire a férfi lassan megfordult.

– Mi köze hozzá? Húzzon el, nem látja, hogy itt semmi szükség magára?

– Jól van, kisasszony? – fordult Caleb a lány felé, aki falféher volt a vastag smink alatt, és reszketett, mint a nyárfalevél. A ruhája egyik pántja leszakadt dulakodás közben.

– Ez az ember... – kezdte, de a hangja elcsuklott. – Ez az ember meg akart... Kérem, uram, segítsen!

– Süket maga, vagy mi? Tűnjön el, de most rögtön!

Az erőszakoskodó kihúzta magát. Legalább olyan magas volt, mint Caleb, és ugyanolyan izmos is. Calebet azonban jogos felháborodás hajtotta, és gyors volt, mint a villám. Egy jobbegyenes a fickó állára, meg egy balhorog a gyomorszájára, és nagyfiú már nem is volt olyan nagyfiú.

– Hé, én csak szórakozni akartam egy kicsit – siránkozott összegörnyedve.

– Hát, helyetted most én szórakozom – vetette oda Caleb, aztán ütött még egyet, és a földre küldte a férfit.

Caleb megtapogatta az öklét és a lányra nézett, aki, ha lehet, még sápadtabb volt. A támadóját bámulta üveges tekintettel.

– Hahó, kislány! – szólította meg halkán Caleb, mire a lány odakapta a pillantását, és görcsösen nyelt egyet.

– Egész éjjel a nyomomban volt és zaklatott – sóhajtotta elfúló hangon.

Már annyira reszketett, hogy a foga is összekoccant. Caleb szitkozódva levette a zakóját, és odanyújtotta neki.

– Bújjon bele ebbe!

– Egyszerűen nem tudtam lerázni... Mindenhová követett, aztán belökött ezen az ajtón és...

Caleb rá akarta teríteni a vállára a zakót, ám a lány rémülten összerezsent.

– Nincs semmi baj. Nyugodjon meg, kérem, nem akarom bántani! – Halkan, nyugodtan beszélt, mintha El Sueñón lenne, és egy ideges csikót akarna megnyugtatni. – Csak szerettem volna feladni magára ezt, hogy ne fázzon.

A pincérnő beledugta a karját a zakó ujjába. Nagyon nagy volt rá, majdnem a térdéig leért. Caleb óvatosan, hogy véletlenül se érjen hozzá a lányhoz, begombolta az összes gombot.

A földön heverő férfi felnyögött. Caleb lenézett rá, és látta, hogy az orrából, mely elég sajátosan állt, folyik a vér, s az egyik szeme már alig látszik, annyira feldagadt az arca.

A lány ekkor megérintette Caleb karját.

– Kikísérne innen, kérem?

– Nem akarja, hogy szóljak a rendőrségnek?

– Nem, isten ments! Nem akarok botrányt. Végül is nem sikerült neki... Maga közbelépett, és ő nem tudott... Hiszen érti. Csak tapogatózott, meg ilyesmi... – A szőke pincérnő sóhajtott egy nagyot.

– Szeretnék hazamenni.

– Van itt valahol egy hátsó kijárat? A tömegem át nem lenne könnyű távozni.

– Persze. Az az ajtó ott, maga mögött a szállítók rámpájához vezet.

– Nagyszerű. Megengedi, hogy átöleljem a vállát? Csak a biztonság kedvéért, mert alig áll a lábán...

A lány ráemelte a tekintetét. A szája remegett, még mindig halottsápadt volt, és elkenődött a szemfestéke, de Calebbe belévágott a gondolat, hogy soha életében nem látott még ilyen szép nőt.

– Megengedi, hogy átöleljem? – ismételte meg.

– Igen.

A pincérnő összerezzen, amikor ő a vállára tette a kezét, de legalább már nem hőkölt hátra.

Caleb kinyitotta az ajtót. Az utca sötét volt, üres, és csöppet sem bizalomgerjesztő.

– Maradjon mellettem! – szólt rá a lányra, és az közelebb is húzódott hozzá, amint kiléptek az ajtón. Milyen kicsi, milyen törékeny! – gondolta Caleb, és legszívesebben visszatért volna a raktárba, hogy darabokra szaggassa azt a mocskos frátert, aki képes volt rátámadni szegénykére.

De nem mehetett, mert a védencének szüksége volt rá.

És mindkettejüknek szükségük volt egy szállítóeszközre. Caleb taxival jött idáig, de amilyen kihaltnak tűnt ez a környék, nem remélhette, hogy leinthez egyet. Így aztán kísérték a legközelebbi sarokig, és a férfi felhívta a limuzincéget, melynek szolgáltatásait már többször is igénybe vette, ha New Yorkban járt. Szerencséje volt: az egyik sofőr pár perce tett ki egy utast néhány saroknyira tőlük.

Caleb magához szorította a lányt, míg a kocsira vártak. Szerencsére nem kellett sokáig ácsorogniuk. Néhány perccel később megállt a járdaszegély mellett a fekete limuzin, kipattant belőle a sofőr, és kinyitotta nekik a hátsó ajtót.

– Köszönöm – fordult Caleb felé a lány.

– Igazán nincs mit.

– Még a nevét sem tudom.

A férfi kis híján eszébe juttatta, hogy hiszen ő bemutatkozott – de nem volt valami büszke a jelenetre.

– Calebnek hívnak – mondta. – Ön pedig...?

– Sage.

Sage... Zsálya. Illett hozzá a név. A zsálya, ez az elpusztíthatatlanul szívós, illatos és gyönyörű növény vadon nőtt mindenütt El Sueñón.

– Nos, hát... Még egyszer köszönöm a... Ó! – A lány hirtelen elpirult.

– Mi a baj?

– Mennyibe kerül egy ilyen limuzin? Mert a pénzem és a kulcsom ugyan mindig nálam van a biztonság kedvéért, de nem hinném, hogy ezt ki tudnám fizetni...

– Csak nem képzeli, hogy hagyom, maga fizessen? Tudja, egyébként is rendeltem volna egy limuzint – hazudta Caleb szemrebbenés nélkül. – Annyi történik, hogy teszek egy kis kitérőt, és hazaviszem.

– Haza akar vinni? – Sage a fejét rázta. – Ez igazán nem...

– De igen – vágott a szavába határozottan a férfi. – Az ajtajáig kísérem, aztán szépen elbúcsúzom.

A lány az ajkába harapott, és Caleb pontosan tudta, mire gondol. Hogy talán ő is pont olyan, mint az a másik.

– Cserkész becsületszavamra – emelte esküvére a jobb kezét, mert nem jutott eszébe hatásosabb fogadalom, amellyel meggyőzheti Sage-et. Meg aztán úgy érezte, nem árt egy kicsit oldani a feszélyezett hangulatot.

A lány végül lassan bólintott, de mielőtt még beszállt volna a kocsiba, hozzátette:

– Azt még nem mondtam, hogy Brooklynban lakom.

Ezt olyan hangsúllyal jelentette ki, mintha legalábbis Belső-Mongóliát mondott volna.

– Nem gond – felelte Caleb. – Nemrég frissítettem fel az oltásaimat.

Sage rábámult, majd hirtelen elnevette magát. Bizonytalan és halk nevetés volt ez, Caleb mégis megörült neki.

– Maga nagyon kedves – mondta aztán a lány.

Kedves? Ő? Caleb Wilde, az egykori ügynök? Caleb Wilde, a gazdasági joggal foglalkozó ügyvéd? Sokan mondták rá, hogy briliáns elme. Hogy merész, sőt gátlástalan. De hogy kedves volna?

– Köszönöm – felelte a férfi, és komolyan is gondolta.

Aztán összemosolyogtak, és a lány megköszörülte a torkát.

– Ha nem jött volna utánunk a raktárba...

– Ne gondoljon erre! Ne is beszéljünk erről többet, jó? Kezet rá!

Kinyújtotta a jobbját, és Sage némi habozás után belecsapott, kis keze valósággal eltűnt a férfi hatalmas tenyerében.

Ami nem is volt különösebben meglepő, hiszen Caleb hatalmas termetű volt, és izmos. Sage-nek pedig még a gyilkosan magas sarkú cipőjében is hátra kellett hajtania a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

És micsoda szeme volt! Meg az arca... Sage rég látott ilyen jóképű férfit. Vagy talán még soha. Caleb nem hasonlított a nagyvárosi ficsúrokra, maga volt a megtestesült erő és férfiasság. Hogy a bátorságáról már ne is beszéljünk...

Milyen magától értetődően sietett a segítségére, és milyen ügyesen tette ártalmatlanná a támadóját!

Istenem, mi lett volna, ha nem megy utánuk a raktárba?!

– Sage?

A lány ijedten felkapta a fejét. Caleb a kezére tette a kezét.

– A szavamot adom, hogy nincs félnivalója. Nyugodtan megbízhat bennem.

És Sage, aki pedig elég sok csúnya tapasztalatot gyűjtött az életben, rámosolygott gáncs nélküli lovagjára, és úgy döntött, hogy hinni fog neki.

2. FEJEZET

A Brooklyn-híd túloldalán alig volt forgalom, így a kocsni gyorsan haladt.

Sage sokáig nem szólt semmit. A mosoly, amelyet Caleb csalt az ajkára, rég lehervadt. Behúzódott a limuzin sarkába, olyan messzire a férfitől, amennyire csak lehetséges, és kibámult az ablakon.

Nem látszott belőle más, csak a tarkója és a rémulően felhúzott válla. Meg persze a végtelenül hosszú lába.

A pokolba is! Ez a létező legkevésbé alkalmas időpont, hogy a lány lábát csodálja. Szegény, kis híján megerőszkolták, nem valószínű, hogy örülne, ha tudná, hogy Calebre is hatással van a szépsége. Egészen másra lenne most szüksége...

De mire is? Caleb elég tanácstalan volt ebben a tekintetben. Szíve szerint kihívta volna a rendőrséget, ám megértette, hogy Sage nem akar botrányt. De akkor ő hogyan segítsen? Egy bögre meleg tejjel? Vagy inkább konyakkal? Esetleg egy baráti öleléssel? Vagy legyen megértő beszélgetőpartner?

A lány az előbb megengedte, hogy átölelje, de még egyszer nem merte volna megkockáztatni, hogy hozzáérjen. Hiszen ő egy idegen, és a molesztálás után a lány nyilván egy idegen férfi érintésére vágyik a legkevésbé. Ennek ellenére Caleb nagyon szerette volna a vállára tenni a kezét, vagy megsimogatni a haját, vagy bármi olyat cselekedni, amivel kifejezésre juttathatja együttérzését és segíteni akarását.

Sage azonban teljesen magába fordult. Miután megmondta az utcanevet és a házszámot a sofőrnek, mintha megszűnt volna létezni. Pedig valahogy szóra kellene bírnia, mert nem egészséges ez a nagy hallgatás.

Még mindig fortyogott benne a düh, amiért nem büntette meg eléggé azt a gazembert. Péppé kellett volna vernie, hogy kórházba kerüljön, ez lett volna a legkevésbé, amit megérdemelt. Persze akkor a lány még rosszabb állapotban lenne most. Nem, jó volt ez így, ahogy történt. Okosan tette, hogy a lehető leggyorsabban kihozta Sage-et arról az ocsmány helyről.

Ránézett a lányra, és látta, hogy reszket, mint a nyárfalevél. Előrehajolt a sofőrhöz.

– Bekapcsolná a fűtést, kérem?

– Miattam igazán nem szükséges – pillantott oda Sage.

– Nem maga miatt, miattam – mosolygott rá a férfi. – Maguk, északiak mindent kibírnak, de én délről jöttem, és nagyon fázós vagyok. Tudja, nálunk, Dallasban sokkal melegebb van ilyenkor.

Ezt az utolsó mondatot a legerősebb texasi tájszólással tette hozzá, de a kísérlete, hogy megnevettesse a lányt, csúfos kudarcot vallott.

Sage csak bólintott, és ennyit mondott:

– Ó! – Aztán visszafordult az ablak felé.

Caleb várt két percet, aztán ismét megpróbálkozott egy kis beszélgetéssel.

– Ez már Brooklyn, úgy látom – jegyezte meg olyan erőltetett vidámsággal, hogy szerette volna felképelni magát miatta. Sage azonban nem nevette ki, udvariasan válaszolt.

– Igen.

– Pontosan Brooklyn melyik részén él?

– Úgy hívják, hogy Kelet-New York.

– Érdekes név.

– A környék is érdekes, nekem elhiheti. – Sage szája széle alig észrevehetően megrándult.

– Ezt hogy érti?

– Járt már Brooklynban?

– Az számít, hogy hat-hét évvel ezelőtt részt vettem egy lakásavatón Park Slope-ban? – Caleb kis híján diadalmasan a levegőbe boksolt, mert a lány elmosolyodott. – Úgy látom, nem.

– Hát, nem nagyon. Park Slope a legpuccosabb rész. Ott menő ügyvédek laknak, meg adótanácsadók, ilyesmi... Mi az, mit nevet?

- A barátom, akinél lakásavatón voltam, ügyvéd, a felesége meg adótanácsadó.
- Te jó ég! Csak azt ne mondja, hogy maga is adótanácsadó!
- Nem. – Caleb rövid hatásszünetet tartott. – Ügyvéd vagyok.
- Nem hittem volna.
- Miért?

Miért? Hát mert az ügyvédek hűvösek, megfontoltak és tárgyilagosak. Nem ösztönösen cselekszenek, ahogyan Caleb, amikor megvédte a lányt.

Egek, milyen csodálatosan viselkedett! Sage gyűlölte az erőszakot, mégis megkönnyebbüléssel, sőt földöntúli boldogsággal töltötte el, amikor látta, hogy az erőszakoskodó a földre rogy.

Caleb egyszerűen ellenállhatatlan volt. Erős, határozott, mégis gyöngéd. A létező legveszélyesebb kombináció. No, nem mintha Sage olyan nagy szakértő lett volna férfiügyekben. Alaposabban csak egyetlen férfit ismert, Davidet, akit ugyan imádott, de nehezen tudta volna elképzelni róla, hogy leüt valakit, csak hogy őt megvédje.

Sage majdnem biztos volt benne, hogy Caleb az a mogorva alak volt a galériáról, akivel korábban szóváltásba keveredett. Persze az mindenképpen a javára írható, hogy már az első pillanatban is embernek nézte, és nem a ruhája alapján ítélte meg. Most is mindent megtesz, hogy megnyugtassa őt. Mert persze a lány tisztában volt vele, hogy erre megy ki a játék, ezért erőlteti a beszélgetést. Hálás volt érte, még akkor is, ha igazából szeretett volna úgy tenni, mintha ott sem lenne.

– Sage? Még mindig nem válaszolt a kérdéseimre.

– Mi is volt a kérdés? – hunyorgott csodálkozva a lány.

– Bóknak vagy sértésnek vegyem-e azt, hogy nem nézett ügyvédnek? – ismételte mosolyogva Caleb, és a mosolya láttán egyszerre szaporábban kezdett verni Sage szíve. Milyen ellenállhatatlan fickó!

– Nyugodtan veheti bóknak. Tudja, az a jobbhorog, amit láttam magától... Az nem volt éppen ügyvédes.

– Ez tényleg bók. Köszönöm.

Nevettek, aztán megint csend lett. Ami nem jó, döntötte el Caleb. Életben kellene tartania valamiképp a beszélgetést, hiszen a lánynak láthatóan jót tesz a csevegés. Eltereli a figyelmét... Szegényke, még mindig olyan szorosan fogja össze magán a zakót, hogy az ujjai belefehérednek. *Ki kell találnod valamit, Wilde!*

– Ha Park Slope az elegáns környék, akkor... akkor maga hol lakik?

A sofőr ebben a pillanatban lehúzódt a járdaszegély mellé és megszólalt:

– Megérkeztünk.

Caleb kinézett az ablakon és rábámult a lányra.

– Itt? Tényleg itt él?

Ez rossz kérdés volt, Caleb azonnal rájött Sage arckifejezéséből. Bár végül is mi a csudát várt volna a lány egy anyagilag jól eleresztett, udvarias férfitől, akinek nyilván volt gyerekszobája? Mégis mit kellene egy ilyen embernek szólnia ehhez a vigasztalan, lepukkant környékhez?

Az utca tele volt teljesen egyforma, ötszintes téglaházakkal. Egy ingatlanos alighanem ódonnak minősítette volna az épületet, mely előtt álltak, ám Caleb nem volt ingatlanos, így nem kellett szépítenie a valóságot.

Az utca ráadásul teljesen kihalt volt, egyetlen lelket sem lehetett látni. Mi ez? – gondolta Caleb. Hiszen New Yorkot úgy emlegetik, hogy a város, mely sohasem alszik.

– Köszönöm – mondta Sage, és ki akart szállni, amikor a sofőr kinyitotta neki az ajtót. – Igazán nagyon kedves magától, hogy hazahozott, Mister... Caleb.

– Várjon! – A férfi a karja után kapott, de Sage elhúzódt. – Bocsánat – mentegetőzött Caleb. – Csak azt akartam... Mondja, biztos benne, hogy jó helyre jöttünk?

A lány szemében dac csillant.

– Naná hogy biztos vagyok! Itt lakom. Nem éppen Park Slope, ugye?

– Hát nem.

– Azt várja, hogy elnézést kérjek emiatt?

– Dehogy. Csak arra gondoltam... – A férfi vett egy nagy levegőt, és tett egy újabb próbát. – Hol a legközelebbi metrómegálló?

– Miért kérdi?

– Próbálok elképzelni, min megy keresztül minden este, amikor hazajön a munkából.

– Rendszerint ketten szoktunk jönni.

– Egy munkatársnőjével?

– Nem együtt dolgozunk, de többnyire egy időben végzünk.

– No és hol volt ma a barátnője?

Jó kérdés. Legfőképpen, hogy nem barátnőről volt szó, hanem egy barátról, pontosabban lakótársról, akit Davidnek hívtak. De ezt kissé bonyolult lett volna így, az utcán állva elmagyarázni.

– Nézze, én elismerem, hogy a szomszédság lehetne jobb is. De mivel ön ilyen kedves volt hozzám, nem kellett metróval jönnöm, és nem történt semmi baj. Még egyszer köszönöm a kedvességét. Itt a zakója is...

– Ne vegye le! Majd visszaadja, ha odaértünk a lakásához. Felkísérem.

– Köszönöm, igazán nem szükséges.

Caleb azonban már ki is szállt a limuzinból, és megkerülte a kocsit.

– Ne is ellenkezzen! Engem nem ráz le, míg a lakásához nem értünk.

– Mondja, maga mindig keresztülviszi az akaratát?

– Attól függ, mennyire akarok valamit.

Látta, hogy a lány erősen hadakozik magában. De aztán felsóhajtott, és a tekintetéből eltűnt a dac. Caleb felkínált kezét már habozás nélkül elfogadta.

A férfi keze meleg volt, a szorítása erős. És ez az erő kapóra jött Sage-nek, akit mostanra minden ereje elhagyott. Caleb igazat mondott az imént. Ez veszélyes környék egy magányos nőnek. Mostanában többeket is molesztáltak az esti órákban. Persze ha szigorúan vesszük, Sage nem élt egyedül, mégis...

Butaság lett volna úgy tennie, mintha nem örülne Caleb ajánlatának.

– Még egyszer köszönöm – hálálkodott, ahogy felfelé lépdelt a folyosói lépcsőn.

– Nincs mit. Örülök, hogy segíthetek. Kérem a kulcsot!

– Nem kell kulcs. A bejárati ajtó zárja pár napja tönkrement – rázta a fejét a lány.

Caleb bólintott, majd belökte az ajtót, és...

...szitkozódni kezdett.

Sage még csak rossz néven sem vehette tőle. Tényleg rémes volt a lépcsőház. Neki magának is hányingere támadt, valahányszor belépett erre a baljóslatúan sötét, vizelet- és marihuánaszagú helyre, ahol sem a repedezett falak, sem pedig a kopott lépcsők nem nyújtottak valami szívderítő látványt.

Mondj már valamit! Bármit!

– Hát itt volnánk – jegyezte meg könnyedén a lány. – Legfelül lakom.

A férfi úgy nézett rá, mintha hirtelen egy második feje nőtt volna.

– Mi az ördögöt keres maga egy ilyen helyen?

Sage-nek sok minden eszébe jutott válaszként, de végül a legkézenfekvőbbet és a legkevésbé személyeset mondta.

– Itt lakom – közölte méltóságteljesen, aztán elindult a lépcső felé.

De nem jutott messzire, Caleb ugyanis megfogta a vállát.

– Hagyjuk a műsort! – mondta hűvösen. – Igazán jól adja a rettenthetetlent, de sajnos már láttam, milyen az, amikor leesik az álarca. Rémes ez a környék, és a ház is, nyilván jól tudja. Rettenetes dolgok történhetnek itt magával.

– Mostanáig nem történt semmi.

– Nono! És amin ma este keresztülment?

– Annak semmi köze a lakóhelyemhez.

– Veszélyes szakmát választott. Ráadásul veszélyes környéken lakik.

– Nem jókedvemből, higgye el. Egyszerűen ilyen munkát találtam, és ezt a lakást tudom